№ 12. WILNO, 1 GRUDNIA 1933 R. ROK IV.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza 49 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

Ś. P. STANISŁAW ŁOPACIŃSKI.

Zmarł w wieku lat 82, śmiało rzec można, jeden z ostatnich Mohikanów tej generacji, która po całym świecie dumnie obnosiła imię Polaka i nakazywała szacunek dla tego imienia.

Ś. P. Stanisław Łopaciński z urodzenia należał do bardzo zamożnej szlachty inflanckiej, jednak w zaraniu życia tak się okoliczności złożyły, że musiał On wziąć się do pracy zarobkowej zdala od zagonów rodzinnych. Po ukończeniu uniwersytetu udaje się do Kijowa, gdzie pracuje jako adwokat i odrazu zdobywa dzięki swej gruntownej wiedzy, sumienności, bystrości umysłu oraz cechom swego charakteru jedno z pierwszych miejsc wśród tamtejszej palestry. Po śmierci ojca powraca p. Stanisław do rodzinnej Sarji powiatu Dryssieńskiego i obejmuje zarząd tego olbrzymiego majątku, mocno nadszarpniętego wskutek burz politycznych. Hołdując zasadzie, że nie wolno Polakowi porzucać placówki kresowej, ś. p. Łopaciński niezmordowanie pracuje nad rozwikłaniem interesów i podźwignięciem swego majątku, który wkrótce dzięki energii, wytrwałości i pracy doprowadza do stanu kwitnącego. Administracja, nawet tak dużego majątku jak Sarja, nie mogła całkowicie pochłonąć tej miary człowieka co Łopaciński, to też lwią część swego czasu i zdolności oddaje On pracy społecznej polskiej tam, na kresach. Żadna dziedzina tej pracy nie jest mu obca, widzimy Go na stanowisku Prezesa Towarzystwa Rolniczego, Prezesa Banku Ziemian Ziemi Witebskiej (ogólnie znanego pod nazwą „Bank Polski“) i wielu towarzystw kulturalno-oświatowych i dobroczynnych. Gdy po 1905 roku otwierają się przed społeczeństwem polskiem szersze horyzonty, zostaje wybrany ś. p. Łopaciński przez szlachtę do Rady Państwa z ziemi Witebskiej, a następnie z ziemi Wileńskiej.

Wojna światowa pozbawia ś. p. Łopacińskiego prawie całej Jego fortuny, lecz nie łamie mocnego ducha kresowego.

Przy organizacji sądownictwa na Wileńszczyźnie zostaje On powołany jako Sędzia Sądu Okręgowego, a potem Sędzia Sądu Apelacyjnego. Na stanowisku Sędziego przenosi tułaczkę w czasie ewakuacji sądów z Wilna, lecz nic, ani ta tułaczka, ani strata majątku, ani też konieczność zarobkowania na życie w podeszłym już wieku nie wytrąca Go z równowagi, nawet tam w dalekim Toruniu, przy mocno niesprzyjających warunkach, odegrywa ś. p. Łopaciński wybitną rolę i zyskuje ogólną sympatję dzięki równemu i zawsze pogodnemu usposobieniu. Po wyjściu z sądownictwa służy On nadal bezinteresownie Temidzie jako Sędzia honorowy.

Wszechstronnie i gruntownie wykształcony, inteligentny, rozumiejący nowe prądy, zajmuje ś. p. Łopaciński zawsze wybitne stanowisko nietylko wśród ziemiaństwa, lecz również i w szerszych kołach demokratycznych.

Postać zmarlego to prawdziwa postać polskiego magnata. Wysoki, okazały, piękny męższczyzna, ujmujący w obejściu, a przedewszystkiem świetnie wychowany, uprzejmy dla równych, grzeczny dla niższych, zawsze skory do czynienia dobra i do usług dla wszystkich potrzebujących Jego pomocy. Świetny i interesujący c o s e u r, cecha już dzisiaj rzadko spotykana, jest ś. p. Stanisław Łopaciński zawsze duszą towarzystwa.

Takich ludzi jak ś. p. Łopaciński już niewiele pozostało, to też śmierć Jego wywołała głęboki żal u wszystkich, komu tylko było dane z Nim się zetknąć. Szczególnie zaś boleśnie odczuło tę stratę starsze pokolenie, które znając dobrze p. Stanisława, czciło Go i kochało, wszyscy z tego pokolenia co jeszcze nie odeszli i którym zdrowie pozwoliło stawili się, by rzucić na tę symboliczną trumnę grudkę tej rodzimej ziemi, którą zmarły tak ukochał i dla której całe swe życie niezmordowanie pracował. *L. S.*

L. SUMOROK.

O ubezpieczeniu adwokatury.

Z powodu artykułu: „Przymusowe Ubezpieczenie Adwokatury".

W artykule drukowanym w Nr. 11 Wileńskiego Przeglądu Prawniczego p. mecenas Łuczywek porusza nader interesującą i aktualną kwestję, rozwiązując ją jednak, zdaniem mojem, niezupełnie trafnie.

Jak daleko mają sięgać agendy zakładów ubezpieczeń społecznych t. j. kto ma podlegać obowiązkowi asekuracji w tych zakładach, oraz zasady na których te zakłady winne być zorganizowane, są to kwestje bardzo zawiłe i sporne, na-

leżące całkowicie do teorji i podlegające traktowaniu w płaszczyźnie de lege lata. Autor artykułu zaś, postawioną przez siebie kwestję, rozważa jedynie w płaszczyźnie de lege ferenda, starając się uzasadnić swój punkt widzenia tekstem obowiązujących ustaw.

Tok rozumowania Szanownego Autora polega, zdaniem mojem, na stwierdzeniu faktu, że interes adwokatury, jako jednostki publiczno-prawnej, wymaga ubezpieczenia każdego jej członka; że dopiero prawo o ustroju adwokatury z 1932 r. przekazało organom samorządu adwokackiego organizację wzajemnej pomocy i że nadało ono unormowaniu kwestji wzajemnej pomocy znaczenie publiczno-prawne.

Rozwijanie pierwszej tezy właściwie wykracza poza ramy, zakreślone przez autora, to też nie uzasadnia on tej tezy.

Z drugą i trzecią tezą Szanownego Autora nie mogę się zgodzić w zupełności.

Zdaniem mojem, autor postawiwszy apriorystyczne twierdzenie, że „dopiero prawo o ustroju adwokatury z 7.X.32 r. kwestję ubezpieczenia adwokatów porusza i właśnie w płaszczyźnie publiczno-prawnej ją ujmuje“ już następnie szuka uzasadnienia swej tezy w obowiązujących ustawach. Taki sposób rozumowania jest specyficznie właściwy psychice adwokata, z fachu którego wynika obrona apriorystycznie postawionej tezy, a nie analiza naukowa tekstów; kryje też ten sposób niebezpieczeństwo naginania tekstów do swego twierdzenia. Tego niebezpieczeństwa nie uniknął w swym artykule autor.

Przedewszystkiem więc nie dopiero prawo o ustroju adwokatury z 1932 r. porusza kwestję o ubezpieczeniu adwokatów, a kwestję tę unormował Dekret w przedmiocie statutu tymczasowego Palestry Państwa Polskiego z 24.XII.18 r,, który w art. 29 stanowi, że „przy Radzie Adwokackiej może być utworzony fundusz zapomogowy dla członków palestry i ich rodzin. Odpowiednie przepisy ustali Zgromadzenie Walne“; art. 24—że Rada zarządza wszelkiemi funduszami Izby Adwokackiej; art. 28 — że członkowie Izby opłacają na jej potrzeby składki roczne. Zestawiając te przepisy z przepisami ustawy z 1932 r. widzimy, że są one prawie identyczne, różnica polega na tem, że w 1918 r. użyto nazwy fundusz zapomogowy, w 1932 r.—fundusz wzajemnej pomocy; różnica tu w nomenklaturze a nie co do treści. Również nie ma tu różnicy w obowiązku tworzenia takiego funduszu. Ustawa z 1918 r. mówi, że może być utworzony fundusz, ustawa zaś z 1932 r. w innych wyrazach stanowi to samo: „ponadto stosownie do uchwały Izby inne składki na fundusze wzajemnej pomocy“, skąd wynika, że Izba władną jest uchwalić lub nie te składki. Również obie ustawy przewidują, że administruje tym funduszem Rada Adwokacka. Co do przymusu świadczeń na rzecz samopocy ustawa z 1932 r. wyraźnie mówi o takim przymusie,

ustawa zaś z 1918 r. zostawia orzeczenie o tem kompetencji ogólnego zebrania, również i tu nie zachodzi merytoryczna różnica. Widzimy więc, że żadnej istotnej inowacji nowa ustawa nie wnosi. Co zaś do organizacji i zasad tej organizacji to obie ustawy pozostawiają w zupełności to decyzji wa'nego zebrania.

Poza tą nieścisłością, polegającą na tem, że kwestja ubezpieczenia członków adwokatury nie została rozstrzygnięta dopiero w 1932 r., i drugie twierdzenie autora, mianowicie, że ustawa z 1932 r. nadała ubezpieczeniu charakter publiczno-prawny nie znajduje potwierdzenia w cytowanych przez autora tekstach. Przeciwnie, jak już na to wskazano wyżej, jak charakter organizacji samopomocy tak też i samą organizację, tak jak i dawniej, całkowicie pozostawia się decyzji ogólnego zgromadzenia, które zatwierdza odnośny statut. Część II art. 27, na którą autor zwraca szczególną uwagę, zdaniem mojem, nie może mieć dla rozstrzygnięcia tej kwestji zasadniczego znaczenia, artykuł ten jest raczej tylko pewnym sposobem zredagowania myśli, że od przymusu świadczeń na rzecz samopomocy wolni są ci, co już opłacają na taki sam cel składki.

Poza powołaniem się na odnośne przypisy ustawy o ustroju adwokatury z 1932 r., mecenas Łuczywek szuka uzasadnienia w określeniu pojęcia ubezpieczenia społecznego, podanego rzekomo przez Rozporządzenie z 22.III.28 r. Należy podkreślić, że wskazane Rozporządzenie wcale nie podaje tego określenia, jedynie określa jakie Zakłady Ubezpieczeniowe uważane są za zakłady ubezpieczeń społecznych w rozumieniu Rozporządzenia z mocą ustawy z 26.I.28 r. o kontroli ubezpieczeń.

Że zachodzi różnica między pojęciem ubezpieczenie a pojęciem Zakład Ubezpieczenia chyba nie potrzebuje dowodzenia. Należy tu jedynie podkreślić, że cytowane Rozporządzenie mówi, iż jego określenie tych zakładów dotyczy tylko kwestji unormowanych ustawą, na mocy której zostało to rozporządzenie wydane. Takich przykładów określeń pewnych pojęć przez rozporządzenie lub ustawę mamy całą moc, tak naprzykład ustawa z 7.III.32 r. o rybołówstwie w art. 1 stanowi: „rybołówstwo, w rozumieniu niniejszej ustawy, oznacza zawłaszczanie ryb i raków przez ich łowienie w wodach niezamkniętych”, innemi słowy, że w rozumieniu tej ustawy rak jest rybą, jednak nikomu chyba nie przyjdzie do głowy zastosowywać tego kryterjum w innych dziedzinach, nie przewidzianych w tej ustawie; tak samo i w danym wypadku nie należy określonego w rozporządzeniu pojęcia stosować do całkiem innej dziedziny.

Ostatni argument, już natury więcej teoretycznej, którym operuje autor to — przymus, uważając tę cechę za właściwą stosunkom publiczno-prawnym. Ten swój argument autor czerpie również z cytowanego już rozporządzenia w p. 1 § 1, któ-

rego to rozporządzenia jest mowa o przymusie prawno-publicznym, a więc nawet i tu ta cecha nie jest wskazana jako charakterystyczna cecha stosunków publiczno-prawnych, a jedynie przymus został nazwany tem mianem. O ile weźmiemy tę kwestję ze stanowiska teorji, to jak wiadomo określeń stosunku publiczno-prawnego jest moc, żadne jednak nie uzyskało prawa obywatelstwa, innemi słowy, żadnej teorji nie udało się znaleźć tych cech, które odróżniają ten stosunek od jemu pokrewnych. Przymus rzeczywiście jest jedną z cech publiczno-prawnego stosunku, lecz nie obcy on jest i innym stosunkom. Naprzykład widzimy ten przymus w ustawie o ochronie lokatorów, w myśl której wolę stron zastępuje przepis ustawy, jednak stosunek między właścicielem a lokatorem nie przestaje być przez to prywatno-prawnym, mnożenie przykładów jest tu zbędnem, bowiem w takiej lub innej formie przymus widzimy prawie we wszystkich stosunkach prywatno-prawnych.

Reasumując powyższe, należy przyjść do wniosku, że ustawa z 1932 r. nie nadała wzajemnej pomocy adwokatów charakteru publiczno-prawnego w rozumieniu rozporządzenia z 22.III.28 r. Możnaby szukać uzasadnienia nieco odmiennej tezy, że wzajemna pomoc adwokatów w rozumieniu ustaw z 1918 i 1932 r. ma charakter publiczno-prawny lub mieszany, z tem, że organem, który decyduje o formie i treści tej samopomocy jest walne zgromadzenie adwokatów, działające w charakterze organu samorządu adwokackiego, na który została przelana przez ustawę część władzy państwowej i że stosunki wynikające z postanowień tego organu mają charakter publiczno-prawny. Jednak i tak zmodyfikowana teza pozostaje sporną, trudno bowiem przeprowadzić ścisłą granicę między postanowieniami walnego zgromadzenia, działającego w charakterze władzy, a postanowieniami tej samej instytucji działającej w innym charakterze.

Przypuszczam, że najwłaściwiej przyznać samopomocy adwokackiej charakter mieszany, jak to teorja przyznała wywłaszczeniu na cele publiczne, oraz nadać tej samopomocy najwięcej giętkie formy, na jakie tylko pozwoli praktyka.

Dla ujęcia całokształtu artykułu należałoby poddać analizie kwestje techniczno-asekuracyjne, zarysowane w ogólnych konturach w artykule i rozwinięte w statucie podanym w tym samym numerze Przeglądu. Omówienie tej kwestji, również mającej bardzo donośne znaczenie, pozostawiam kompetentniejszym odemnie.

Orzecznictwo cywilne

Jedno powołanie się na obliczenie strony, dokonane w skardze apelacyjnej, bez przytoczenia motywów podzielenia przez Sąd wniosków apelującego, stanowi uchybienie art. 711 U. P. C.

(Orzeczenie Izby I.S.N. z dn. 21. VI. 1933 w spr. Nr. I. C. 1640/32).

Z u z a s a d n i e n i a:

Sąd Apelacyjny w Wilnie uchylił uwzględniający powództwo wyrok Sądu Okręgowego i roszczenie powodowe oddalił z założenia, iż pozwana, posiadając sporną nieruchomość więcej niż 10 lat, nabyła do niej prawo własności, zawieszenie zaś biegu przedawnienia, przewidzianego ustawą (dekretem z dnia 16/I. 1919, ogłoszonym w Dzienniku Ustaw za 1919 r. Nr. 9 poz. 121, nie zaś ukazem cesarskim z 1914 r., na który mylnie Sad się powołuje, por. orzecz. S. Najw. 31/76) nie miało w przypadku zgodnie z obliczeniem, zawartem w skardze apelacyjnej, żadnego znaczenia, gdyż w myśl wspomnianego obliczenia nawet przy zastosowaniu zawieszenia okres przedawnienia dla powodów upłynął, wszakże wywody Sądu Apelacyjnego nie mogą być uznane za dostatecznie uzasadnione, ponieważ podniesiona przez powodów kwestja zawieszenia biegu przedawnienia umarzającego miała zasadnicze w sporze znaczenie i winna była być przez Sąd Apelacyjny rozpoznana na podstawie własnych ustaleń i wywodów, jedno powołanie się na obliczenie strony, dokonane w skardze apelacyjnej, bez przytoczenia motywów podzielenia przez Sąd wniosków apelującego, jest niedostateczne i, pozbawiając Sąd Najwyższy możności sprawdzenia słuszności wywodu Sądu Apelacyjnego, stanowi uchybienie p. 2 art. 711 U. P. C.

Wniosek, że Sąd Polubowny nie przekroczył granic zapisu, nie ulega sprawdzeniu w postępowaniu kasacyjnem.

Odmowa jednego z trzech arbitrów podpisania wyrobu Sądu Polubownego nie powoduje nieważności tegoż.

(Orzeczenie Izby I.S.N. z dn. 31 VIII. 1933 w spr. Nr. I C. 2776/32).

Z u z a s a d n i e n i a:

1) Wbrew wywodom skarżącego, Sąd Apelacyjny należycie uzasadnił wniosek, iż Sąd Polubowny nie przekroczył granic zapisu na Sąd Polubowny; wniosek ten, jako dotyczący okoliczności faktycznych sprawy nie ulega w myśl art. 11 U.P.C. sprawdzeniu w postępowaniu kasacyjnem; 2) z mocy art. 1391 U. P. C. odmowa jednego z trzech arbitrów podpisania wyroku nie powoduje nieważności tegoż, chociażby arbiter odmowę

swoją uzasadnił tem, że uważa, iż przed wydaniem wyroku należy przeprowadzić jeszcze pewne dowody; różnica bowiem zdań między arbitrami co do potrzeby przeprowadzenia dowodu ma taki sam charakter jak różnica zdań co do merytorycznego rozstrzygnięcia sporu; odrzucenie więc dowodu przez większość arbitrów i wskutek tego brak podpisu przegłosowanego arbitra na wyroku, wbrew wywodom skargi kasacyjnej, jak słusznie uznał Sąd Apelacyjny, nie może być przyczyną unieważnienia wyroku Sądu Polubownego.

Nieletni po dojściu do lat 17 może wyrażać zgodę na wzniesienie budynków w swoim majątku.

Ten, kto postawił budynki na czudzym gruncie ma prawo do otrzymanie kwoty, o którą podniosła się wartość gruntu.

(Orzeczenie Izby I S. N. z dn. 4.V. 1933 r. w spr. Nr. I.C. 2389/32).

Z u z a s a d n i e n i a:

Nie jest zasadny zarzut skarżącej, iż mając lat 18 nie mogła skutecznie wyrazić swej zgody na postawienie budynków na swym gruncie, albowiem: 1) zgodnie z art. 220 t. X. cz. 1 Zw. Pr. nieletni po dojściu do lat 17 obejmuje zarząd swego majątku, może przeto wyrażać zgodę na wzniesienie w tym majątku budynków, oraz 2) w myśl art. 574 t. X. cz. 1 Zw. Pr. ten, kto postawił budynki na cudzym gruncie ma prawo do otrzymania kwoty, o którą podniosła się wartość gruntu, niezależnie od tego czy budynki zostały wzniesione za zgodą właściciela gruntu czy też bez jego zgody: w myśl zaś art. 628 t. X. cz. 1 Zw. Pr. posiadacz w dobrej wierze (zła wiara nie była i nie jest przez skarżącą zarzucana) ma prawo do zwrotu poczynionych przezeń w cudzym majatku nakładów, jakkolwiek posiadał ten majątek i robił nakłady bez zgody właściciela gruntu.

Prawo wspólnej własności może być nabyte przez współposiadaczów względem trzecich w drodze zasiedzenia; nabyte przez przedawnienie wspólne prawo własności może skutecznie być bronione tak przeciw trzecim, jak i przeciw współnabywcom. Posiadanie może być uskutecznione za pośrednictwem trzeciej osoby, byleby ta ostatnia działała z ramienia i na rzecz posiadacza.

(Orzeczenie Izby I N. z dn. 16.V. 1933 r. w spr. Nr. I.C. 1343/32.

Z u z a s a d n i e n i a:

Wysunięty przez rzecznika pozwanej w skardze kasacyjnej zarzut, iż nabycie prawa wspólnej własności z mocy za-

siedzenia względem współposiadacza jest niemożliwe, — zasadniczo jest słuszny, nie ma jednak zastosowania w przypadku sporu niniejszego, chodzi tu bowiem nie o nabycie przez Jankiela R. w drodze przedawnienia nieruchomości, należącej do Mejera S. który w takim razie musiałby swe prawo przez zaniechanie utracić, co oczywiście przy wspólnem posiadaniu byłoby niemożliwe, lecz o nabycie wespół z S. przez wspólne posiadanie nieruchomości, należącej do trzeciej osoby, co nie jest sprzeczne z prawem; skoro zatem prawo wspólnej własności może być nabyte przez współposiadaczów względem trzecich w drodze zasiedzenia, prawo to musi być uszanowane nietylko przez osoby trzecie, lecz i wzajemnie przez współnabywców; należy więc przyjść do wniosku, że nabyte przez przedawnienie wspólne prawo własności może skutecznie być bronione tak przeciw trzecim jak i przeciw współnabywcom.

Twierdzenie skarżącego, iż spadkodawca powódki nie mógł nabyć prawa przez przedawnienie, albowiem nie posiadał spornej nieruchomości bezpośrednio, lecz jedynie, jak to Sąd ustalił, otrzymywał płynące z niej dochody, t. j. ze spornego przedmiotu korzystał, nie jest zasadne, wbrew bowiem mniemaniu skarżącego, posiadanie jako faktyczne panowanie nad przedmiotem niekoniecznie winno się wyrażać w bezpośrednim doń stosunku; może natomiast uskuteczniać się za pośrednictwem trzeciej osoby, byleby ta ostatnia działała z ramienia i na rzecz posiadacza, co zaś do tego czy spadkodawca powódki, a po nim ona sama, otrzymując dochody z nieruchomości, czynili to jako posiadacze na prawie własności (art. 560 t. X. cz. 1 Zw. Pr.), czy też tylko w charakterze użytkowników, to kwestja ta, jako dotycząca okoliczności czynu zależała od wyrozumienia Sądu; wywód jego, iż otrzymując dochody z domu za pośrednictwem brata Jankiel R. wykonał swoje z nim współposiadanie, uchyla się z pod kontroli kasacyjnej; okoliczność zaś, iż S. gospodarował na spornej nieruchomości i posiadał ją jednocześnie w swojem i brata imieniu, nie zawiera nic sprzecznego z zasadami prawa i dlatego zarzut w tym przedmiocie skarżącego winien być uznany za pozbawiony podstaw.

Testament może nie być dyktowany przez samego testatora, byleby został przez niego ustnie potwierdzony i podpisany.

Opierając ustalenia swe na całokształcie zeznań świadków, Sąd nie ma potrzeby omawiać zosobna każdego zeznania.

(Orzeczenie Izby I S., N. z dn. 16.V.1933 w spr. Nr. I. C. 2146/32).

Z u s a d n i e n i a;

W brew mniemaniu skarżących, z przepisu art. 1046 t. X, cz. I Zw. Pr., stanowiącego, iż testament może być pisany

przez inną osobę ze słów testatora bynajmniej nie wynika, aby treść testamentu winna była być koniecznie podyktowana przez samego testatora; w wypadkach sporządzania testamentu podczas ciężkiej choroby testatora częstokroć byłoby to niemożliwe ze względu na stan fizyczny zapisodawcy; przepis powyższy wymaga jedynie ustnego przez testatora potwierdzenia treści testamentu i następnie jego podpisania, przez co zgodność testamentu z ostatnią wolą testatora dostatecznie ma być ustalona;

skoro Sąd na podstawie całokształtu zeznań świadków uznał, iż treść testamentu odpowiadała woli testatora, okoliczność iż spadkobiercy byli przy spisaniu testamentu obecni i wyrażali swe życzenia co do granic ziemi testowanej, jak słusznie Sąd wywodzi, nie mogła wpłynąć na ważność testamentu; wbrew twierdzeniu skarżących, Sąd Apelacyjny rozpoznał okoliczności, przez powodów powołane, w przedmiocie udziału spadkobierców w zredagowaniu testamentu, lecz uznał je za niemające znaczenia;

opierając ustalenie swe co do zgodności treści testamentu z wolą testatora, na całokształcie zeznań świadków, Sąd nie miał potrzeby każdego zeznania zosobna omawiać, twierdzenie więc skarżących o pominięciu zeznań świadków w skardze przytoczonych nie ma podstawy.

Wyjazd do Rosji przed wprowadzeniem ustroju sowieckiego nie stwarza domniemania posiadania obywatelstwa sowieckiego.

(Orzeczenie Izby I, S. N. z dn. 31.V.33 w spr. Nr. I. C. 2145/33).

Z u z a s a d n i e n i a.

Jak Sąd Najwyższy już miał sposobność wyjaśnić (orzecz. 22.XI. 1932 w spr. Nr. 205/32), okoliczność, że powodowie niegdyś jeszcze przed wprowadzeniem ustroju sowieckiego do Rosji wyjechali i są niewiadomi z pobytu, bynajmniej nie uprawnia do wniosku, iż w chwili obecnej tam przebywają, skoro nie zostało stwierdzone, iż po powstaniu Z.S.S.R. wogóle na terytorjum tego państwa pozostawali; wobec powyższego nie zachodziła podstawa do uznania powodów za obywateli sowieckich i odsyłania ich z powództwem na drogę, wskazaną w art. XVII Traktatu Ryskiego.

Przebywanie na gruncie w charakterze głowy gospodarstwa w chwili wydania ukazu z 9.XI. 1906 r. stwarza prawo własności do tego gruntu również w razie śmierci przed wejściem w życie prawa z 14.VI. 1910 r.

Niezgłoszenie się spadkobiercy po spadek w razie śmierci jego przed upływem terminu 10-letniego nie odbiera możności jego następcom zgłoszenia się po tenże spadek w tymże terminie.

Zrzeczenie się prawa do majątku spadkowego przez opiekuna nieletniego stanu włościańskiego mogło nastąpić jedynie za zezwoleniem gromady.

(Orzeczenie Izby I S. N. z dn. 4.V/7.VI.1933 r. w spr. C. I. 151/33).

Z u z a s a d n i e n i a:

Skoro spadkodawca Aleksander K., co w sprawie było niesporne, jako głowa gospodarstwa, przebywał na spornym gruncie w chwili wydania ukazu z 9 listopada 1906 r,, to w myśl p. 1 działu III tego ukazu stał się właścicielem gruntu; okoliczność, iż Aleksander K. zmarł przed wejściem w życie prawa z 14.VI.1910 r., nie mogła zmienić prawnego stanu rzeczy, wywołanego przez prawotwórczy fakt przebywania głowy rodziny na gospodarstwie w chwili wydania ukazu z 1906 r. (por. orz. S. N. w sprawie Nr. 2792 za 1931 r., osądz. 25. X. 1932 r.); art. 1246 t. X. cz. 1 Zw. Pr. ustanawia 10-letni okres przedawnienia dla zgłoszenia przez sukcesorów swych praw spadkowych, okoliczność więc iż ojciec powódki Paweł K. po śmierci spadkodawcy, Aleksandra K., która nastąpiła w r. 1908 do 1910 r., t. j. do chwili zgonu swego, nie zgłosił prawa jako sukcesor, n!e miała żadnego znaczenia, o ile Sąd nie ustalił, iż następnie jego córka, powódka w sprawie niniejszej, łącznie ze swym ojcem terminu dziesięcioletniego zaniedbała; zrzeczenie się prawa do majątku spadkowego dokonane przez opiekunkę powódki w drodze ugody przed Sądem w r. 1911, mogło obowiązywać małoletnią jedynie przy zachowaniu warunków przez prawo zastrzeżonych dla czynności w imieniu małoletnich dokonywanych ponieważ w dacie zawarcia umowy ugodowej, t. j. w r. 1911 strony należały do stanu włościańskiego, winny być w przypadku stosowane przepisy, które w tym czasie ustanawiały warunki, niezbędne do ważności zbycia praw małoletnich; w myśl adn. 2 do art. 1 ogóln. ust. o włośc. (t. IX. Zw. Pr.), zbycie nieruchomości i ruchomości, należących do małoletnich, mogło mieć miejsce jedynie za zezwoleniem gromady, zatwierdzonem następnie w trybie ustawowym (art. 33 ks. III. ogóln. ust. o włość.); ponieważ zrzeczenie się praw do nieruchomości małoletnich winno podlegać tym samym przepisom co zwykła ich sprzedaż (por. S. N. 1930-72) Sąd zaś nie ustalił, iżby przy zawarciu wspomnianego układu pojednawczego wszystkie warunki prawem zastrzeżone były zachowane, wywód jego, oparty na treści tego układu, należy uznać za sprzeczny z prawem.

SPROSTOWANIE.

W Nr. 9 na str. 231 w wierszu 14—15 od góry mylnie wydrukowano: „w okresie 2-ch tygodni od upływu terminu na uzasadnienie", powinno być „w okresie 2-ch tygodni od upływu terminu na *zaskarżenie*".

Tezy z orzeczeń Izby I Sądu Najwyższego.

Przyrzeczenie sprzedaży majątku, nie będącego jeszcze własnością zobowiązanego.

Art. 1384, 1386 i 1679 t. X. cz. I Zw. Pr.

Żaden Przepis prawa nie zabrania zobowiązywać się (przyrzekać) do sprzedaży majątku, który nie jest jeszcze własnością zobowiązanego (por. art. 1679 t. X, cz. 1 Zw. Pr.).
Z dn. 4.IV.1933 r. w spr. N. I. C. 1042/32).

Przerachowanie — darowizna sumy hipotecznej z obciążeniem jej części odsetkami na rzecz osoby trzeciej.

§ 34 ust. 2 rozp. o przerach.

Przepis ustępu 2 § 34 rozp. o przerach. dotyczy kapitałów niewymagalnych, zabezpieczonych na hipotece nieruchomości dłużnika, obowiązanego do płacenia tylko odsetek; obciążenie zaś obdarowanego w akcie darowizny sumy hipotecznej obowiązkiem opłacania od określonej jej części, jako kapitału wieczystego, odsetek na rzecz osoby trzeciej, stanowi pretensję osobistą, niepodpadającą pod powyższy przepis.
(Z dn. 12.IV.1933 r. w spr. N. I. C. 906/32).

Dzierżawa wieczysta — podstawa prawna określenia wynagrodzenia za korzystanie z gruntu na prawie wieczysto-czynszowem.

Art. 2 cz. I ust. z 21.IX.1922 r. (Dz. Ust. poz. 822).

Wynagrodzenie za korzystanie z gruntu, o ile stosunek między stronami był wieczysto-czynszowy, nie może być ustalane na podstawie cz. I, art. 2 ustawy z 21 września 1922 r. (Dz. U. poz. 822), która ma zastosowanie jedynie do dzierżawców gruntów i nie może dotyczyć osób, posiadających nieruchomości na prawie wieczysto-czynszowem.
(Z dn. 10.IV.1933 r. w spr. N. I. C. 1041/32).

Charakter przywilejów dla zasłużonych pracowników folwarcznych.

Art. 44 ustawy z dn. 28.XII.1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. p. 1—1926 r.).

Przewidziane w umowach zbiorowych i w art. 44 powyższej ustawy przywileje dla zasłużonych pracowników folwarcznych, t. j. takich, którzy pracowali u dotychczasowego właściciela lub w danym majątku nie mniej, niż 25 lat, stanowią wyjątkowe uprawnienia dla tych pracowników, nie mogą więc być rozszerzane tak daleko, iżby mogły one przysługiwać również pracownikom, którzy dopuścili się kradzieży lub przeniewierzenia, tacy bowiem pracownicy nie mogą być wogóle uznani za zasłużonych pracowników folwarcznych.

(Z dn. 16.V,1933 r. w spr. C. I. 501/33).

Charakter zakładu pracy a dział pracy, będący miejscem zatrudnienia pracownika.

Art. 1 ustawy z 18.XII.1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (D. U. Nr. 2 z 1920 r. poz. 7).

O charakterze zakładu pracy, w którym pracuje pracownik, decyduje z punktu widzenia zastosowania ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu, charakter działu pracy, w którym on jest zatrudniony, a nie sposób przemysłowy prowadzenia instytucji, w której skład wchodzi ten dział pracy.

(Z dn. 9.V.1933 r. w spr. N. I. C. 1479/32).

Charakter pracy—sprawdzanie liczników i wystawianie rachunków.

Art. 2 ust. 6 rozp. z 16.III.28 o umowie o pracę pracowników umysłowych (D. U. Nr. 35 poz. 323).

Samo sprawdzanie liczników i inkasowanie należytości bez obliczania należności za prąd, wystawiania rachunków i sporządzania wykazów zainkasowanych należności, nie mają charakteru pracy umysłowej.

(Z dn. 26.IV.1933 r. w spr. N. I. C. 2766/32).

Wypowiedzenie umowy o pracę.

Art. 13 i 21 rozp. z 16.III.1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. Ust. Nr. 35 poz. 323) i 1134 K. C.

Wypowiedzenie zawartej umowy o pracę lub części tejże winno być wyraźne i ujęte bądź w formę wymówienia ustnego,

bądź też w formę pisemną, nie może natomiast być milczące i wypływać z samego faktu niewypłacenia pracownikowi umówionego wynagrodzenia lub jego części.

(Z dn. 4.V.1933 r. w spr. N. I. C. 2691/32—2693/32).

Nieuczciwe postępowanie pracownika jako przyczyna niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę.

Art. 32 rozp. Prez. Rz. z dn. 16.III.1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. poz. 323).

Wyliczenie przypadków, uprawniających pracodawcę do niezwłocznego rozwiązania umowy jest tylko przykładowe, a nie wyczerpujące, to też przyjąć należy, że pracodawca ma prawo rozwiązać umowę w przypadku nieuczciwego postępowania pracownika w związku z wykonywaniem obowiązków pracy, przyczem bez znaczenia jest, że zachowanie się pracownika nie było ze szkodą majątkową dla pracodawcy, gdyż pracodawca nie jest obowiązany tolerować nieuczciwości pracownika dlatego tylko, że z tego powodu sam nie ponosi szkody materjalnej.

(Z dn. 25.VII.1933 r. w spr. N. I. C. 406/33).

Początek biegu terminu miesięcznego do niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę z ważnej przyczyny.

Art. 36 ust. 2 rozp. Prez. Rz. z 16.III.1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych.

Prekluzyjny termin miesięczny przewidziany w ust. 2 art. 36 powyższego rozporządzenia liczy się dopiero od dnia, w którym pracownik po ustaniu choroby zgłosił się do pracy, a nie od dnia upływu 3-miesięcznego okresu choroby.

(Z dn. 18.V.1933 r. w spr. I. C. 2545/33).

Odszkodowanie przy niezwłocznem przeniesieniu pracownika na emeryturę.

Art. 39 rozp. Prez. Rz. z 16.III.1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. Nr. 35 poz. 323/28).

Pracownik przeniesiony niezwłocznie na emeryturę bez uzasadnionego powodu lub bez swego żądania może domagać się odszkodowania przewidzianego w art. 39 rozp. Prez. Rz. z dn. 16.III.1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych.

(Z dn. 14.VI.1933 r. w spr. C. I. 199/33).

Żądanie zawieszenia postępowania w Sądzie Najwyższym.

Art. 21 ust. 2 Ustawy z dn. 18.III.32 r. o uregulowaniu prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców (Dz. U. poz. 308).

Ust. 2 art. 21 Ustawy z 18 marca 1932 (Dz. Ust. poz. 308), przewidujący, że z chwilą wszczęcia postępowania na podstawie tej ustawy będące w toku, spory wynikłe, między innemi, z tytułu zbycia działek, co do których postępowanie to zostało wszczęte, ulegają zawieszeniu do czasu zakończenia pomienionego postępowania, nie może mieć zastosowania do spraw, toczących się w Sądzie Najwyższym.

(Z dn. 11.V.1933 r. w spr. N. I. C. 1088/32 r.)

Orzecznictwo karne.

Tezy z orzeczeń Izby II Sądu Najwyższego.

Art. 20 k. k.

Nieznajomość przepisów, dotyczących zakazu polowania w czasie ochronnym nie stanowi błędu w rozumieniu § 1 art. 20 k.k., lecz błąd co do prawa w rozumieniu § 2 tegoż artykułu.

(Z dn. 24.VII.1933 r. w spr. 1 K. 404/33).

Art. 26 k. k.

Polecenie oparte na partyjnej dyscyplinie, jest wyraźną formą podżegania.

(Z dn. 27.IX.1933 r. w spr. 2 K. 586/33).

Art. 104 Konstytucji w związku z art. 170 k. k.

1. Swoboda wyrażania swoich myśli przewidziana w art. 104 Konstytucji nie jest bezwzlędna, lecz o tyle tylko, jeśli nie narusza przepisów prawa.

2. Do zastosowania art. 170 k. k. nie jest konieczne, aby rozpowszechnione fałszywe wiadomości rzeczywiście wywołały niepokój publiczny, wystarcza, żeby wiadomości te ze względu na swój charakter mogły wywołać taki niepokój.

(Z dn. 31.VII.1933 r. w spr. 2 K. 504/33).

Art. 187 k. k.

1. Możliwość zakwestjonowania mocy dowodowej dokumentu z punktu widzenia prawa cywilnego nie pozbawia podrobienia go cech fałszu, o ile tylko dokument ten stanowi dowód okoliczności mogącej mieć znaczenie prawne (§ 3 art. 91 k. k.).

2. Sprawca podrobienia lub przerobienia przedmiotu, który dokumentem ma się dopiero stać, odpowiada za fałsz nawet gdyby ten przedmiot dokumentem się nie stał.

3. W myśl art. 187 k. k. możliwe jest sfałszowanie umowy prywatnej, stanowiącej dowód zobowiązania tylko między stronami a nie wobec osób trzecich.

(Z dn. 18.IX.1933 r. w spr. I K. 483/33).

Art. 225 § 2 k. k.

Pod przepis § 2 art. 225 k.k. podpada w przeciwieństwie do § 1 art. 225 k. k. zabójstwo, dokonane w warunkach tak silnego zmącenia sfery uczuciowej sprawcy i rozluźnienia w związku z tem jego hamulców woli, że zabójstwo przedstawia się właśnie, jako wynik tych szczególnych warunków, bez których zamiar przestępny, gdyby nawet powstał, nie dojrzałby do wykonania, nie uzewnętrzniłby się w czynie.

(Z dn. 9.VIII.1933 r. w spr. 3 K. 522/33).

Art. 262 i 292 oraz § 2 art. 286 k. k.

Pobranie przez urzędnika i obrócenie na swoją korzyść grzywien, umorzonych z mocy amnestji, stanowi przestępstwo z § 2 art. 286 i art. 292 k. k.

(Z dn. 21.VIII.1933 r. w spr. 2. K. 518/33).

Art. 282 k. k.

Omłócenie zajętych stert pszenicy nie dowodzi ani ukrycia, ani zniszczenia, ani jakiegokolwiek obniżenia wartości mienia, nie może więc służyć za podstawę do zarzutu ukrycia przed licytacją tych stert w celu udaremnienia egzekucji.

(Z dn. 11.IX.1933 r. w spr. 1 K. 489/33).

Art. 114 u. k. s.

Dla bytu przestępstwa, przewidzianego w art. 114 u. k. s. koniecznem jest, aby oprócz losowości, loterja była obliczona chociażby na pośredni zysk i nosiła charakter publiczny w sensie powszechnej dostępności do uczestnictwa w grze.

(Z dn. 31.VIII.1933 r. w spr. 2 K. 676/33).

Art. 1 lit. „a" ustawy z 15 lipca 1925 r., poz. 550.

1. Za zysk w rozumieniu art. 1 lit. „a" ustawy o państw. podat. przemysł. nie można uważać przychodu, jaki daje przedsiębiorstwo, przeznaczonego na pokrycie wydatków związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa i t. p.

2. Rzeźnia rytualna, mając na celu zaspokojenie potrzeb religijnych członków gminy, nie jest przedsiębiorstwem na zysk obliczonem w rozumieniu art. 1 lit. „a" ustawy o państw. podat. przemysł.

(Z dn. 31.VIII.1933 r. w spr. 2 K 564/33).

Art. 1, 10, 23 i 98 ust. o p. p. p. z dnia 15.VII.1925 poz. 550.

Posiadanie stałych odbiorców prądu elektrycznego oraz inkasowanie od nich należności za prąd nadają elektrowni charak.er przedsiębiorstwa, wymagającego wykupienia świadectwa przemysłowego, niezależnie od tego, czy i w jakiej mierze ewentualnie obliczony zysk został osiągnięty, czy też prowadzenie przedsiębiorstwa połączone jest ze stratami.

(Z dn. 7.VIII.33 r. w spr. 1 K. 405/33).

Art. 2 ust. o państw. pod. przem.

Nietylko zawodowym rolnikom i dzierżawcom, lecz każdemu uprawiającemu gospodarstwo rolne, choćby ubocznie, przysługuje prawo w art. 2 ustawy o państwowym podatku przemysłowym przewidziane.

(Z dn. 3.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1107/32).

Art. 11 ust. o państw. pod. przem.

Za pomieszczenie w rozumieniu art. 11 ust. o państw. pod. przem. nie może uchodzić wóz, ani zwyczajny stół.

Wyposażony w urządzenie ochrony i mający cechy trwałości stragan podpada pod pojęcie odrębnego zakładu handlowego.

(Z dn. 3.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1107/32).

Art. 23 ust. o państw. pod. przem. (zał. I A. II).

Praca właściciela lub zastępującego go członka rodziny nie ma żadnego wpływu na wysokość kategorji przedsiębiorstwa handlu towarowego.

(Z dn. 17.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1149/32).

Art. 23 ust. o państw. pod. przem. (zał. cz. II. A kat. II p. 2 j.)

Ze stylizacji cz. II A kat. II zał. do art. 23 ust. o państw. pod. przem. wynika, że moment używania ubrań do pracy codziennej odnosi się zarówno do ubrań ludowych jak i do ubrań robotniczych.

(Z dn. 3.III.1933 r. w spr. II. 4 K. 45/33).

Art. 23 ust. o państw. pod. przem.

O ilości robotników rozstrzyga ich liczba, dziennie zajęta w przedsiębiorstwie przemysłowem, a nie przeciętna liczba ich w roku.

(Z dn. 10.I.1933 r. w spr. II. 4 K. 1028/32).

Art. 23 (zał.) ust. o państw. pod. przem.

Zakłady handlowe, w których obok sprzedaży konsumentom dokonywa się także sprzedaży przemysłowcom w ilościach wprawdzie większych, ale nie w partjach (np. mąki w workach

piekarzom) winny być prowadzone na podstawie świadectwa przemysłowego II kat. handl.

(Z dn. 24.I.1933 r. w spr. II. 4 K. 1085/32).

Art. 23 (zał.) ust. o p. p. p.

Wykonywujący zajęcie rzemieślnicze (pracownia rzemieślnicza), prowadzone przez samego tylko właściciela lub przy pomocy jednej siły postronnej (członków rodziny, siły najemnej), nie jest obowiązany do wykupienia świadectwa przemysłowego.

(Z dn. 28.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 18/33).

Art. 47 i 96 ust. o państw. pod. przem.

Przepisy ustawy o podatku przemysłowym, nakładające obowiązek na przedsiębiorstwa dozwolenia przeglądania ksiąg i dokumentów na mocy art. 47 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, stanowią integralną część przepisów art. 96 ustawy o państw. podatku przemysłowym i mają charakter ustawy karnej, wobec czego nieznajomością tych przepisów nikt nie może się skutecznie bronić.

W myśl art. 47 urzędnicy skarbowi mogą przeglądać nietylko księgi i zapiski, dotyczące towarów sprzedanych, zastawionych i t. d., lecz wogóle wszelkie księgi i zapiski wraz z odnośnemi dokumentami, potrzebne do ustalenia towarowych obrotów przedsiębiorstw.

(Z dn. 7.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1116/32).

Art. 95 ust. o państw. pod. przem.

Okoliczność, że pewne przedsiębiorstwo jest w stadjum likwidacji, nie uzasadnia ani zwolnienia ani żadnych ulg w zakresie nabywania świadectwa przemysłowego.

(Z dn. 2.XII.1932 r. w spr. II. 4 K. 888/32).

Art. 98 ust. o państw. pod. przem.

Przewidywanie przez oskarżonego przyznania mu ulgi podatkowej, oparte na uprzednich decyzjach władzy, przyznających ulgi za lata ubiegłe, nie upoważnia oskarżonego do świadomego wykupienia niewłaściwego świadectwa przemysłowego.

(Z dn. 14.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1163/32).

Art. 98 ust. o państw. pod. przem.

Kto poda w deklaracji niższą cenę świadectwa przemysłowego i wykupi nienależyte świadectwo, odpowiada z art. 98 ust. o państw. pod. przem., choćby określił zgodnie z prawdą cechy przedsiębiorstwa, wskazujące na wyższą kategorję przedsiębiorstwa.

(Z dn. 21.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1155/32).

Art. 117 ust. z dn. 15.VII.1925 r. o państw. podat. przemysł. (Dz. Ust. poz. 550), art. 40—43 u. k. s. (Dz. Ust. poz. 355).

Specjalne przepisy o przedawnieniu przewidziane w art. 117 ust. o państw. podat. przemysł. i ustawie karno-skarbowej po wprowadzeniu kodeksu karnego uchylone nie zostały.

(Z dn. 31.VIII.1933 r. w spr. I K. 459/33).

Art. 4 § 1 lit. b rozp. Pr. Rz. o amnestji z 21.X.32 (D. U. p. 782).

Komunalnej Kasy Oszczędności nie można podciągnąć ani pod pojęcie „urzędu samorządowego“ ani pod pojęcie „przedsiębiorstwa państwowego“, — jest ona bowiem conajmniej przedsiębiorstwem samorządowem, które to przedsiębiorstwa, jako takie, nie podpadają pod § 1 p. b art. 4 rozp. o amnestji.

(Z dn. 25.VII.1933 r. w spr. 3 K. 460/33).

Art. 7 i 10 k. p. k.

Przedsąd (prejudycja) i zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia nasuwających się zagadnień nie są znane ustawie.

Postanowienie sądu apelacyjnego, zapadłe na rozprawie, odmawiające zawieszenia postępowania, czy odroczenia sprawy do czasu rozpoznania sprawy z oskarżenia świadka o złożenie fałszywego zeznania w tej sprawie, oparte było na przepisach ustawy.

(Z dn. 10.VIII.1933 r. w spr. 1 K. 425/33).

Art. 84 k. p. k.

Pozbawienie oskarżonego możności korzystania z pomocy „wybranego“ przez niego obrońcy jest uchybieniem procesowem powodującem uchylenie wyroku.

(Z dn. 19.IX.1933 r. w spr. 1 K. 472/33).

Art. 236 k. p. k.

W wypadku, gdy świadek wskazuje oskarżonych określeniami mowy potocznej jak np. „ten wyższy“ lub „ten niższy”, obowiązkiem sądu wyrokującego jest ustalenia imienia i nazwiska każdego oskarżonego, na którego wskazuje świadek, i zaznaczenie tego w protokule, chociażby w nawiasach.

(Z dn. 14.VIII.1933 r. w spr. 2 K. 629/33).

Art. 340 i 341 k. p. k.

Strona, wnosząc o załączenie akt innej sprawy, winna wskazać konkretnie, co mianowicie ma być odczytane z akt tej sprawy na mocy art. 338—341 k. p. k. i co chce przez odczytanie tych dokumentów stwierdzić.

(Z dn. 27.IX.1933 r. w spr. 2 K. 586/33).

p. a) art. 369 k. p. k. w zw. z art. 262 k. k.

Brak dokładnego ustalenia w wyroku wartości przywłaszczonego mienia nie stanowi uchybienia z p. a) art. 369 k. p. k. w zw. z art. 262 k. k.

(Z dn. 14.VIII.1933 r. w spr. 1 K. 434/33).

Art. 463 w związku z art. 576 § 3 k. p. k.

Pomimo skreślenia przez nowelę do k. p. k. z dnia 23.VIII.1932 r. (Dz. Ust. Nr. 73 poz. 662) w art. 576 k. p. k. § 3, mówiącego o prawie zaskarżenia odmowy przyznania prawa ubogich, prawo to istnieje z mocy art. 463 k. p. k.

(Z dn. 8.VIII.1933 r. w spr. 1 K. 447/33).

Art. 508, art. 226 k. p. k.

Art. 508 p. b) k. p. k. nie stosuje się do tych oskarżonych, którzy wprawdzie w chwili otwarcia biegu terminu z art. 226 k. p. k. byli aresztowani, lecz przed jego upływem zostali zwolnieni.

Przyznanie prawa ubogich odnosi się do postępowania we wszystkich instancjach, bez względu na to w jakiem stadjum wniosek był zgłoszony.

W wypadku, gdy od chwili zwolnienia aresztowanego z więzienia do chwili upływu terminu z art. 226 k. p. k. upłynął zbyt krótki okres czasu, aby oskarżony mógł zdobyć pieniądze na kaucję kasacyjną lub postarać się o prawo ubogich, to okoliczność powyższa może być podstawą do przywrócenia uchybionego terminu z § 2 art. 508 k. p. k.

(Z dn. 7.VIII.1933 r. w spr. 3 K. 499/33).

Z praktyki Naczelnej Rady Adwokackiej.

Adwokat zaniedbujący obowiązki korporacyjne nie może przyjmować aplikanta do swojej kancelarji.

Adw. X. zwrócił się do Rady Adwokackiej w Wilnie z prośbą o zezwolenie na przyjęcie do swojej kancelarji aplikanta. Rada Adwokacka na posiedzeniu z dn. 31.V. 1933 r. prośbę tę pozostawiła bez uwzględnienia. Adw. X. od postanowienia powyższego odwołał się do Rady Naczelnej.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej na posiedzeniu w dniu 21 października 1933 roku rozpoznawał sprawę z zażalenia adw X. na uchwałę Rady Adwokackiej w Wilnie z dnia 31 maja 1933 roku i zważywszy:

że w przedmiocie uprawnień i obowiązków zarówno władz korporacyjnych jak i adwokatów miarodajne są wyłącznie przepisy prawa o ustroju adwokatury, że, według art. 106 tegoż prawa, kierowanie zawodowem wychowaniem i wykształceniem aplikantów należy do rady adwokackiej,

że adwokat X., jak wynika z jego akt personalnych przez

szereg lat nie dopełniał ciążących na nim obowiązków korporacyjnych i wielokrotnie za to był dyscyplinarnie karany, ostatnio—dwukrotnie czasowem zawieszeniem w czynnościach zawodowych, że wobec tego nie może zapewnić należytego kierowania wychowaniem i wykształceniem aplikanta (co do obowiązków korporacyjnych w szczególności) —

postanowił: zażalenie adw. X. pozostawić bez uwzględnienia.

Adwokaci nie mogą obok swego tytułu zaznaczać poprzednio zajmowanego stanowiska.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej w dn. 7 października 1933 r. zważywszy:

że adwokatowi nie wolno reklamować się; że w szczególności jest rzeczą niedopuszczalną, by adwokat obok tytułu adwokata używał w sprawach i stosunkach zawodowych jakiegokolwiek innego tytułu, wywołując podejrzenie, iż czyni to celem zdobycia klijenteli; że z tego też względu nie można pozwolić, by adwokaci obok tytułu adwokackiego zaznaczali zajmowane poprzednio swoje stanowiska w sądownictwie, prokuraturze lub administracji, np. „b. sędzia, b. prokurator"; że, według posiadanych przez Wydział Wykonawczy wiadomości, zasady powyższe częstokroć nie są przestrzegane—postanowił:

zwrócić się do rad adwokackich o przypomnienie członkom izb adwokackich powyższych zasad i wydanie zarządzeń celem ścisłego ich przestrzegania.

Walne Zgromadzenie Izby Adwokackiej.

W dniu 19.XI 1933 r. odbyło się Walne Zgromadzenie Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie.

Zgromadzenie zagaił Dziekan Rady Adwokackiej adw. M. Strumiłło i stwierdził, że z ogólnej liczby adwokatów Wileńskiej Izby Adwokackiej na zebranie przybyło 168 osób. Następnie Dziekan zaproponował uczcić powstaniem pamięć zmarłych w okresie kadencji 1932—33 adwokatów: Heleny Epsztejnówny, Jerzego Neymana, Antoniego Łapina, Michała Świeżyńskiego i aplikanta adwokackiego Stanisława Ciozdy i Stanisława Stępowskiego. Pamięć zmarłych uczczono powstaniem.

Na przewodniczącego zgromadzenia wybrano przez aklamację adwokata Bronisława Krzyżanowskiego, który zaprosił na wice-przewodniczącego adw. E. Malińskiego, na asesorów: adw. adw. E. Jaroszewicza, J. Rubinowa-Rubinowicza i W. Różańskiego, na sekretarzy adw. adw. W. Rymkiewicza i H. Izraelitównę.

Przewodniczący ogłosił porządek obrad, który został przy-

jęty z tem, że p. 9 dotyczący organizacji Funduszu Zapomogowego przesunięty został na ostatnie miejsce.

Następnie odczytany został projekt Regulaminu Walnego Zgromadzenia. Regulamin został jednogłośnie uchwalony przez Walne zgromadzenie.

Wobec rozesłania sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej za rok 1932—33 nie było odczytywane i na wniosek Przewodniczącego zostało jednogłośnie przyjęte przez Walne Zgromadzenie. Ogłoszony został protokuł Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej w Wilnie z dnia 13.XI 1932 r. Protokuł Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia, jak również protokuł normalnego Walnego Zgromadzenia, który uznano za odczytany, zostały przyjęte przez Walne Zgromadzenie.

Po ogłoszeniu sprawozdania kasowego Rady za r. 1932—33 głos zabrał adw. Łuczywek i prosił o wyjaśnienie, dlaczego pozycja ubezpieczeń pracowników wykazuje sumę 3.404 zł.

Adw. Sejfer w imieniu Rady wyjaśnił, że z sumy rozchodów na ubezpieczenie pracowników, wydatkowanej na rachunek własny Rady—2.343 zł. ponad 1.000 zł. wpłacono na pokrycie zaległości Kasy Chorych z lat ubiegłych, natomiast 1.061 zł. wydatkowano na rachunek pracowników i suma ta stanowi część uposażenia.

Po wyjaśnieniu adw. Sejfera sprawozdanie kasowe Rady za rok 1932—33 zostało przyjęte. Ogłoszono sprawozdanie Komisji Rewizyjnej, które również zostało przyjęte.

Po odczytaniu preliminarza budżetowego na rok 1933—34, proponowanego przez Radę, głos zabrał adw. Łuczywek, który oponował przeciwko podwyższeniu sumy rozchodów na rok 1933—34, uważając, że rozchody te nie powinny przekroczyć sumy rozchodów za rok 1932—33 i odczytał proponowany przez siebie preliminarz budżetowy, bilansujący się w sumie 36428 zł. i przewidujący zmniejszenie składek do 8 zł. miesięcznie.

W związku z wnioskiem adw. Łuczywka adw. Sejfer wyjaśnił, że wpływ ze składek członkowskich w roku bieżącym był większy niż normalnie, a to dzięki uchwale Rady o konieczności opłacenia zaległych składek przed przyjęciem aplikanta. Przyjęto 47 aplikantów adwokackich i ich patroni opłacili swoje zaległości. Uważał przeto, że pozycja 36.000 zł. ze składek adwokackich w preliminarzu figurująca jest oparta na przewidywaniach optymistycznych. Zaznaczył, że z preliminowanej sumy rozchodów należy wyłączyć 8.000 zł., która to pozycja umieszczona jest ze względów buchalteryjnych, w ten sposób rzeczywista suma rozchodów wyniosłaby 43.060 zł. Wynagrodzenie pracowników Rady zostało ustalone po potrąceniu 10% na redukcję, lecz z dodaniem wynagrodzenia buchaltera. Wydatki manipulacyjne i na pocztę nie mogą być zmniejszone, jak wykazała praktyka dotychczasowa. Koszta

konsultacji obejmują wynagrodzenie adwokata, pracującego 5 godzin dziennie i wynagrodzenie woźnego. Wydatki nadzwyczajne jest to pozycja saldowa, buchalteryjna. Co do kosztów utrzymania i leczenia adw. Kiszyńskiego, pominiętych w projektowanym przez adw. Łuczywka preliminarzu, to względy koleżeńskie nakazują utrzymanie tej pozycji, tembardziej, że obciążenie każdego adwokata z tego tytułu wynosi 50 gr. miesięcznie. Wywodził z powyższego, że składka członkowska nie może być obniżona, jak to proponuje adw. Łuczywek.

Adw. St. Kukiel-Krajowski zaznaczył, że rok 1932—33 był wyjątkowo pomyślny pod względem wpływów i tem się tłumaczy powstanie salda dodatniego w kwocie 9.410 zł. Na podwyższenie wpływów złożyły się 2 okoliczności: opłacenie zaległości przez adwokatów, przyjmujących aplikantów i wpisowe wpłacone przez nowoprzyjętych w liczbie większej od normalnie adwokatów i aplikantów. Te wpływy w r. 1934 nie są przewidziane.

Adw. Petrusewicz zapoznał Zgromadzenie z historją adw. Kiszyńskiego i zaznaczył, że w swoim czasie opłata członkowska właśnie w celu pokrycia rozchodów na leczenie adw. Kiszyńskiego podwyższona była o 1 złoty. Oponował przeciwko skreśleniu tej pozycji.

Adw. Strumiłło oponował przeciwko redukcji wynagrodzenia pracowników Rady oraz przeciwko redukcji sumy preliminowanej na wydatki kancelaryjne, gdyż ilość korespondencji i pism powiększa się z każdym rokiem. Oponował przeciwko zmniejszeniu składki członkowskiej.

Adw. Łuczywek wniósł o przyjęcie preliminarza przezeń zaproponowanego. Wniósł o pokrywanie niedoborów z rezerw Rady. Co do pozycji Kiszyńskiego — nie obstawał przy jej skreśleniu, uważając tylko, że ma ona znaleść pokrycie w rezerwach Rady.

Adw. Zmitrowicz wnosił o zmniejszenie budżetu.

Adw. Wismont wskazał na to, że zmniejszenie składki członkowskiej jest usprawiedliwione przewidywanem podwyższeniem składki do Kasy Samopomocy do 8 zł. w związku z utworzeniem Funduszu Ubezpieczeniowego. Uważał, że udział Rady Wileńskiej w rozchodach Rady Naczelnej jest zbyt wygórowany i proponował, by Rada wystąpiła z wnioskiem do Rady Naczelnej o zmniejszenie tegoż udziału. Ponadto wnosił o skreślenie pozycji subsydyj na rzecz „Wileńskiego Przeglądu Prawniczego", natomiast o podwyższenie pozycji „Kołom Prowincjonalnym".

Adw. Korngold wnosił o zmniejszenie preliminowanych rozchodów do sumy 43.000 zł. oraz o zmniejszenie składki o 2 zł., pozostawiając gospodarowanie w granicach preliminarza Radzie. Uważał natomiast za wskazane podwyższenia wpisowego do 500 zł.

Adw. Węsławski wypowiedział się za redukcją budżetu, szczególnie o zmniejszenie wynagrodzenia pracowników Rady.

Adw. Sukiennicki wnosił o dostosowanie wydatków do dochodów, nie zaś naodwrót. Wskazywał na zmniejszenie się zarobków adwokackich, które winno spowodować obniżenie składki członkowskiej. Szczególnie nalegał na zmniejszenie pozycyj — ubezpieczenie pracowników i ich wynagrodzenie, oraz kosztów kancelaryjnych. Wnosił o zmniejszenie składki do 8 zł. i polecenie Radzie wprowadzenia jaknajdalej idących oszczędności.

Adw. Strumiłło wskazał, że pozycja udziału w wydatkach Rady Naczelnej nie może być zmniejszona, gdyż jest opancerzona.

Adw. Wismont wnosił o zamknięcie dyskusji. Wniosek ten został przyjęty.

Adw. Olechnowicz oponował przeciwko skreśleniu lub zmniejszeniu pozycji subsydyj „Wileńskiemu Przeglądowi Prawniczemu", wskazując na pożytek, jaki pismo to przynosi adwokatom.

Adw. Poczobut-Odlanicki oponował przeciwko redukcji budżetu.

Adw. Bagiński wnosił o przyjęcie preliminarza Rady i zalecenie Radzie oszczędnej gospodarki oraz uwzględnienie dezyderatów, wypowiedzianych na obecnem Zgromadzeniu przy układaniu preliminarza na przyszły rok budżetowy. Oponował przeciwko podniesieniu wpisowego, gdyż utrudniłoby to dostęp do adwokatury ludziom niezamożnym. Uważał, że proponowana przez adw. Sukiennickiego egzekucja zaległych składek przez komornika uwłacza godności adwokackiej. Obstawał przy utrzymaniu pozycji na „Wileński Przegląd Prawniczy".

Adw. Jasiński podzielał konieczność oszczędnej gospodarki ze względu na zmniejszenie się zarobków adwokackich.

Adw. Rudnicki wnosił o uchwalenie preliminarza Rady z tem, by przy opracowywaniu preliminarza na przyszły rok Rada uwzględniła dezyderaty, wyrażone na obecnem zgromadzeniu.

Adw. Skinder oponował przeciwko zmniejszaniu składek członkowskich.

Adw. Sukiennicki wnosił o podwyższenie wpisowego dla osób, wstępujących bezpośrednio do adwokatury, bez odbycia aplikacji adwokackiej do 600 zł.

Przewodniczący adw. Krzyżanowski odczytał wyjaśnienie Rady Naczelnej o niemożności różnicowania wpisowego dla poszczególnych kategoryj kandydatów.

Przewodniczący postawił na głosowanie wniosek adw. Bagińskiego, który został odrzucony.

Po 10-minutowej przerwie odczytany został uzgodniony wniosek adw. adw. Łuczywka i Sukiennickiego w brzmieniu następującym:

„Walne zgromadzenie, zważywszy na ogólną sytuację kryzysową kraju, odbijającą się wybitnie na wysokości dochodów adwokatury, postanawia: 1) wezwać Radę Adwokacką do przeprowadzenia ogólnej kompresji wszystkich wydatków, objętych pozycjami rzeczywistemi preliminarza budżetowego Rady Adwokackiej na r. 1933—34, przyczem upoważnić Radę do przeprowadzenia *virement* między temiż pozycjami według swego uznania z uwzględnieniem dezyderatów, wyłonionych w dzisiejszej dyskusji; 2) ustalić składkę miesięczną od adwokatów po 8 zł. miesięcznie; 3) zalecić Radzie Adwokackiej możliwie energiczne ściąganie zaległych składek z zastosowaniem wszelkich ustawowo-przewidzianych sankcyj w stosunku do opieszałych płatników".

Wniosek powyższy przyjęty został przez Zgromadzenie większością głosów.

Ogłoszony został wniosek Rady o opłatach w postępowaniu dyscyplinarnem.

Wniosek ten został przyjęty.

Adw. Adw. Sukiennicki i Kiersnowski zaproponowali wyrażenie podziękowania Dziekanowi M. Strumille za jego pracę na stanowisku Dziekana oraz adw. K. Petrusewiczowi — za jego pracę na stanowisku Prezesa Sądu Dyscyplinarnego. Wnioski zostały przyjęte przez Walne Zgromadzenie hucznemi oklaskami.

Następnie przystąpiono do wyboru 3-ch członków Rady Adwokackiej i 3-ch członków Sądu Dyscyplinarnego. Wybrani zostali: do Rady — adw. adw. Bronisław Krzyżanowski (127 głosów), Witold Swida (122 gł.), Tadeusz Kiersnowski (116 gł.). Do Sądu Dyscyplinarnego — adw. adw. Walenty Parczewski (126 głosów), Kazimierz Florczak (101 gł.), Józef Uciechowski (127 gł.).

Adw. Kozłowski i Zajączkowski wnosili o przerwanie Walnego Zgromadzenia Izby i członków Kasy Samopomocy. Wniosek ten został przyjęty i zebranie zostało przerwane do dnia 3-go grudnia 1933 r. godz. 10.

* * *

Rada Adwokacka ukonstytuowała się w sposób następujący:

Dziekan Rady—adw. Krzyżanowski Bronisław; Wice-Dziekan — adw. Jasiński Zbigniew; Sekretarz — Krajowski-Kukiel Stanisław;

Rzecznicy Dyscyplinarni: adw. Engiel Mieczysław; adw. Kiersnowski Tadeusz; adw. Kozłowski Eugenjusz i adw. Sejfer Naum; Skarbnik: adw. Sejfer Naum; Bibljotekarz—adw. Swida Witold; Członek Rady (bez funkcyj) adw. Kapłan Izrael.

Sąd Dyscyplinarny ukonstytuował się jak następuj:

Prezes Sądu—adw. Abramowicz Witold; Wice-Prezes—adw. Kulikowski Leon.

Członkowie Sądu: adw. Florczak Kazimierz; adw. Matyasz Jaromir adw. Muchanow Włodzimierz; adw. Siawciłło Wacław; adw. Uciechowski Józef; adw. Parczewski Walenty.

Z BIBLIOGRAFJI.

Prace Seminarjum ze skarbowości, prawa skarbowego oraz ze statystyki t. II pod redakcją prof. M. Gutkowskiego. Uniwersytet Stefana Batorego w Wilnie, Wydział Prawa i Nauk Społecznych. Wydane z zasiłku Banku Gospodarstwa Krajowego—rok 1934 str. 461.

Przegląd prac: J. Rutski. — O pewnym problemie prawidłowości statystycznych (str. 44); L. Kurowski. — Zadania Kontroli Państwowej w gospodarstwie budżetowem (str. 39); — A. Dmitrjew. — Przedsiębiorstwa Komunalne w ustawodawstwie polskiem (studjum finansowe) (str. 107); S. Jędrychowski. — Zagadnienie terytorjalnych planów finansowych z okresu przejściowego w Związku Socjalistycznych Republik Rad (str. 105); J. Wiszniewski.—Budowa Powszechnego planu finansowego Związku Socjalistycznych Republik Rad (str. 111); R. Baranowski — Tendencje polskiego prawodawstwa o podatkach państwowych z okresu 1931—1933 (str. 51).

Jest to już drugi tom prac Seminarjum ze skarbowości i statystyki naszego uniwersytetu prowadzonego przez prof. M. Gutkowskiego.

W ramach krótkiej recenzji niemożliwością jest omówić chociażby pobieżnie prace poszczególnych autorów. Ograniczyć się zatem musimy do najogólniejszych uwag i spostrzeżeń.

J. Rutski — w pracy na temat: „O pewnym problemie prawidłowości statystycznych"—zgłębia zagadnienia ogólne powstające w związku z t. zw. prawidłowościami statystycznemi. Rozważania te utrzymane są na wysokim poziomie teoretycznym oraz nacechowane są poważnym krytycyzmem naukowym.

L. Kurowski w studjum swem nad zadaniami kontroli państwowej w gospodarstwie budżetowem—daje szerokie ujęcie zagadnienia t. zw. gospodarstwa budżetowego, zgodnie zresztą z australijskim teoretykiem Bland'em, w związku z czem przeprowadza w swej pracy tezę, iż udział kontroli państwowej powinien być zapewniony we wszystkich stadjach gospodarstwa budżetowego, a nie jak dotychczas wyłącznie w fazie wykonywania budżetu, a ściślej nawet biorąc w okresie po-

bierania dochodów i dokonywania wydatków oraz pośrednio już przy zatwierdzaniu budżetu. Autor wysuwa zatem wniosok wprowadzenia Kontroli Państwowej, jako tego fachowego doradcy parlamentu, już w okresie wygotowywania preliminarzy budżetowych; następnie wykończony preliminarz budżetowy winien być zdaniem zutora zaopinjowany przez K. P. jeszcze przed przedłożeniem go parlamentowi. W toku uchwalania budżetu fachowy głos nie może być również pominięty.

Autor posuwa się nawet dalej, gdyż uważa, iż w dziedzinie pracy ustawodawczej, zwłaszcza w zakresie gospodarczym, powinien być również zapewniony udział Kontroli Państwowej, jako czynnika dokładnie obeznanego z zagadnieniami gospodarstwa społecznego, a przytem stojącego na stanowisku pozapolitycznym.

Temat dotychczas naukowo, jeśli chodzi o ujęcie całokształtu gospodarstwa budżetowego,—zaniedbany. Szczupłość ram zakreślonych dla pracy seminaryjnej nie pozwoliła autorowi na konieczne w niektórych wypadkach szersze uzasadnienie swoich wniosków. Ujęcie wogóle w literaturze polskiej—oryginalne a postawienie samego zagadnienia, zdaniem naszem, opiera się często na przesłankach ważkich.

A. Dmitrjew w studjum swem nad zagadnieniem: „Przedsiębiorstwa komunalne w ustawodawstwie polskiem“ — daje wyczerpujące omówienie ujęcia przez ustawodawcę polskiego sprawy przedsiębiorstw komunalnych. Autor podkreśla cały szereg luk oraz wad naszych przepisów prawnych normujących zakres bezpośredniej działalności gospodarczej związków komunalnych, strukturę organizacyjną ich przedsiębiorstw, następnie sprawę budżetu, kasowości, rachunkowości oraz eksploatacji i w końcu wskazuje na niedostateczność przepisów prawnych dotyczących koncesyj komunalnych.

Można mieć zastrzeżenia co do samego układu materjału i formy jego opracowania; — można również nie podzielać zasadniczego stanowiska autora wypowiadającego się za koniecznością ochrony inicjatywy prywatnej przez ustalenia ustawowe lub też w drodze wprowadzenia odnośnych czynników do organów komunalnych, „strefy ochronnej“ dla gospodarstwa prywatnego;—zagadnienie to, zdaniem naszem, należałoby ujmować ze stanowiska raczej dynamiki a nie statyki społecznej (ad wywody ustępu 2 str. 22),—skarbowość bowiem sama jest właśnie jednym z tych potężnych czynników procesu socjologicznego; stwierdzić atoli należy, iż w badaniach swych nad powyższemi zagadnieniami autor wykazuje nietylko poważną wiedzę teoretyczną lecz i pewne opanowanie praktyczne różnorodnych dziedzin dotyczących samej metody pracy przedsiębiorstw komunalnych jak również ich struktury organizacyjnej oraz form eksploatacyjnych.

S. Jędrychowski oraz *J. Wiszniewski* zgłębiają zagadnienia budowy powszechnego, jak również terytorjalnych planów finansowych Związku Soc. Rep. Rad; dają wnikliwą analizę tych wielkich i rozległych problemów związanych z podstawowym tematem. Studja powyższe przyswajają dla nauki polskiej zagadnienia skarbowe, których ważkość dla polityki państwowej jak również samo postawienie teoretyczne i rozwiązania praktyczne wystąpiły w skali dotychczas nieznanej.

W końcu *R. Baranowski* rozpatrując: „Tendecje polskiego prawodawstwa w podatkach państwowych z okresu 1931—1933" — daje naogół, zdaniem naszem, trafne spostrzeżenia co do charakteru socjalno-ekonomicznego polityki podatkowej z okresu ostatniego. Wnioski swe autor wyprowadza na zasadzie szczegółowej analizy poszczególnych ustaw podatkowych lat 1931—1933.

Autorzy wszyscy podają obszerną literaturę, dotyczącą poszczególnych z omawianych tematów, przy uwzględnieniu przytem najnowszej, co świadczy o gruntowności opracowania poruszanych zagadnień. Poziom zaś rozważań jako też samodzielność sądów naukowych wykazuje poważne wyrobienie teoretyczne naszych młodych sił naukowych. Podkreślić również należy, iż sam dobór tematów stwierdza z jednej strony skierowanie badań naukowych seminarjum na zagadnienia częstokroć podstawowe w naszem ustawodawstwie skarbowem, dotychczas jednak mało teoretycznie opracowane, a z drugiej strony zahaczenie o problemy skarbowe sowieckie wskazuje na rozległość zasięgu zainteresowań naukowych.

Wszystko to, co powiedzieliśmy świadczy niewątpliwie dodatnio o poziomie samego seminarjum, co naogół biorąc jest zasługą przedewszystkiem jego kierownika prof. M. Gutkowskiego, podane zaś przez niego w przedmowie zestawienie składu osobowego seminarjum wykazuje zdolności kierownictwa nietylko przyciągania do przedmiotu swych badań naukowych zainteresowań poznawczych młodzieży studjującej, lecz równocześnie do skierowywania tych zainteresowań na drogę systematycznych i poważnych dociekań teoretycznych a w następstwie i prac naukowych.

St. B. i K. Sz.

Bibljoteka Wydawnictw Prawniczych. Lwów 1932, nakładem księgarni Ewer.

Tom 7. *Kodeks Zobowiązań i Przepisy wprowadzające Kodeks Zobowiązań.* Opracowali i wydali Dr. Juljusz Basseches i Mgr. I. Korkis.

Tom 8. *Kodeks Handlowy, Przepisy wprowadzające Kodeks Handlowy, Prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością.*

Tom 9. *Prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością.* Opracował i wydał Dr. Juljusz Basseches, adwokat.

Tom 10. *Prawo o notarjacie oraz rozporządzenia wykonawcze.* Opracował i wydał Dr. Juljusz Basseches, adwokat.

Każdy tom zawiera tekst odpowiednich ustaw oraz skorowidz alfabetyczny, a tomy 7, 9 i 10 ponadto krótki komentarz, zamieszczony pod odpowiednimi artykułami. Komentarze te, aczkolwiek nie stanowią wyczerpującego opracowania zagadnienia, mogą być bardzo użyteczne przy korzystaniu z wydawnictwa, gdyż zwracają uwagę na naistotniejsze kwestje teoretyczne i praktyczne i nawiązują do innych przepisów prawnych.

Ustawa o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich. Przepisami pokrewnemi i objaśnieniami zaopatrzyli Dr. M. Richter i Dr. P. Zarwincer, adwokaci. Spółdzielnia wydawnicza „Nowa Palestra“, Lwów 1933.

Wydawnictwo zawiera tekst ustawy z dn. 28 marca 1933 r. opatrzony obszernym komentarzem do każdego artykułu, przepisy związkowe oraz skorowidz. Dla prawnika - praktyka jest bodajże niezastąpione.

Ustawa Karna Skarbowa. Opracowali Dr. Ryszard Aureli Leżański, em. sędzia S. N. i Dr. Alfred Kotwicz-Zgórski, em. sędzia S. O. i b. adwokat. Poznań 1933, nakładem Wojewódzkiego Instytutu Wydawniczego w Poznaniu.

Wydawnictwo zawiera tekst ustawy karno-skarbowej z dn. 18 marca 1932 r. z ustawami dodatkowemi, wyjaśnieniami i orzecznictwem Sądu Najwyższego. Ustawy związkowe i tezy z orzeczeń zamieszczone są pod odpowiedniemi artykułami Ustawy. Orzecznictwo jest szeroko uwzględnione i starannie opracowane. Również ustawy związkowe są opatrzone komentarzami i orzecznictwem. Zwraca uwagę dbałość wydawców o przejrzystość układu wydawnictwa i łatwość orjentowania się w nim. Wydawnictwo zaliczyć trzeba do najlepszych w tym rodzaju.

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Cywilnej Sekcji I-ej Sądu Najwyższego.

Na dzień 1 grudnia 1933 r. o godz. 10 rano.

S P R A W Y:

1. 2029/33. Tadeusza Krzymuskiego sprzedaż nieruchomości położonej w Dąbroszynie. Referent: Sędzia W. Miszewski.
2. 1743/33. Eugenjusza Habicha p-ko Gminie m. st. Warszawy o 1.800 zł. i z powództwa wzajemnego o 1.236 zł. 14 gr. Referent: Sędzia M. Stefko.

3. 2514/32. Izraela Wojdesławskiego o odroczenie wypłat. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
4. 158/33. Chaima Rozenfelda z firmą „Swetropol" w Kaliszu o wyłączenie. Referent: Sędzia W. Miszewski.
5. 1048/33. Jana Kuszpyta z Pawłem Ciostkiem o 1.350 zł. Referent: Sędzia M. Stefko.
6. 2142/33. Tow. Ubezp. „Przezorność" z Chają Grunkraut o 15.626 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
7. 51/33. Wacława Wojciechowskiego, opiek. nielet. Czesława Wojciechowskiego z Andrzejem Wysockim o zatwierdzenie licytacji. Referent: Sędzia W. Miszewski.
8. 1812/33. Karola Żecena p-ko Kasie Chorych m. Łodzi o zwolnienie od uiszczenia składek ubezpieczeniowych. Referent: Sędzia M. Stefko.
9. 104/33. Skarbu Państwa z Tow. Akc. Kaliskiej Manufaktury Pluszu i Aksamitu o wyłączenie. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
10. 2140/32. Firmy „Zollstoffabrik Waldhoff Tilsid" z Chają Nochimzonową, opiek nad mieniem im. J. Nochimzona o unieważnienie klauzuli egzekucyjnej. Referent: Sędzia W. Miszewski.
11. 1768/33. Włodzimierza Moroza p-ko firmie „General Motors w Polsce" o 4.979 zł. 67 gr. za pracę Referent: Sędzia M. Stefko.
12. 50/33. Michała Stala z firmą „Union Textile" o 3.796.05 dolarów. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
13. 1687/33. Frumy Benachowej p-ko Józefowi Sołtanowi o unieważ. licyt. Referent: Sędzia W. Miszewski.
14. 1734/33. Jozka vel Józefa Hepnera z Eugenją Żarzecką o 2.700 zł. Referent: Sędzia M. Stefko.
15. 84/33. Franciszka Masalskiego p-ko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych o 670 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.

Na dzień 5 grudnia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 2219/32. Rywy Kremerowej p-ko Mieczysławowi Bohdanowiczowi o 400 złotych. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 228/33. Gołdy Sznejderówny p-ko Tow. Rozpowszechniania Oświaty o 3.517 zł. 50 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 102/33. Jana Markowskiego z Michaliną Zaniewską o spadek po zm. Kajetanie Markowskim. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 2257/32. Maksyma Boroczyńskiego z Maksymem Guz-Guzińskim o eksmisję z gruntu. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
5. 2230/32. Józefa Sierdiukowa p-ko Skarbowi Państwa o 7.620 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
6. 2215/32. Franciszka Neranowskiego z Romualdem Okuszko o uznanie długu w kwocie 1.000 rub. za zapłacony i o odebranie z posiadania 3 działek ziemi. Referent. Sędzia W. Łukaszewicz.
7. 2238/32. Jaryny Petrukowej p-ko Mitrofanowi Demjanczukowi o eksmis. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
8. 1340/33. Marji Spieczyńskiej i in. z Marją Dziekońską o uznanie majątku Hołowczyce za własność powódki. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
9. 2269/33. Jana Gurcewicza, kurat. nad niem. nieob. Adolfa Gurcewicza p-ko Pawłowi Gurcewiczowi o odebran. z posiad. gruntu i stod. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
10. 253/33. Tymoteusza Arseniuka p-ko Stanisławowi Orepukowi o przyznanie prawa własności do ziemi i zwrot 1.500 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
11. 2251/32. Wiery Pierskiewicz p-ko Antoniemu Sokołowskiemu o przyznanie prawa własności do spadku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 12 grudnia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 2418/32. Zofji Zalewskiej i in. z Antonim Gajkiem i in. o uznanie umowy przyrzeczenia sprzedaży za przenoszącą prawo własności. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
2. 1165/32. Karola Radziwiłła z Marją Dolores-Radziwiłłową o 255.000 zł. tytułem zwrotu posagu i z akcji wzajemnej o 53.966 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
3. 35/33. Syndyk. masy upadł. f. „Goods Exchange" z Jadwigą Swierzyńską o rozwiązanie umowy dzierżawnej i o przyznanie prawa własn. Referent: Sędzia W Łukaszewicz.
4. 1411/33. Eljasza-Hercla Kalisza z Ludwiką Grzywakową o zasądzenie należności. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
5. 1598/33. Zygmunta Racięckiego p-ko Józefowi Wasilewskiemu i in. o 1.298 złotych. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
6. 1854/33. Wiktora Kossakowskiego o udzielenie prawa ubogich. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 1376/33. Wincentego Rudnickiego z Władysławem Bączkiem i in. o 161 zł. 64 gr. i eksmisję. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

8—12. 1401—1405/33. Wileńskiej Rz. Kat. Kurji Metropolitalnej p-ko Konsystorzowi Prawosławnemu w Grodnie o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

13—15. 1406—1408/33. Pińskiej Rz. Kat. Kurji Biskupiej p-ko Poleskiemu Konsystorzowi Prawosławnemu w Pińsku o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

16—34. 1652—1670/33. Wileńskiej Rz. Kat. Kurji Metropolitalnej p-ko Konsystorzowi Prawosławnemu w Grodnie o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

35.—76. 1671—1725/33. Biskupa Ordynarjusza Pińskiej Rz. Kat. Diecezji p-ko Poleskiemu Konsystorzowi Prawosławnemu w Pińsku o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

Na dzień 19 grudnia 1933 r. o godz 10 rano.

SPRAWY:

1. 1765/33. Menasiego Połońskiego-Buniewieckiego z Sergjuszem Ambrazancewem i in. o plac. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
2. 1891/33. Michała Isakowa z Sergjuszem i Włodzimierzem Ambrazancew o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
3. 1892/33. Rywki Mowszowiczowej z Sergjuszem i Włodzimierzem Ambrazancew o plac i czynsz dzierżawny Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 1893/33. Icka Boreckiego z Sergjuszem i Włodzimierzem Ambrazancew o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
5. 1895/33. Mikołaja i Teresy Kostusików z Włodzimierzem i Sergjuszem Ambrazancew o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
6. 2005/33. Szejny Finkielsztejn z Włodzimierzem Ambrazacewem i in. o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 2006/33. Eszki Natanson z Włodzimierzem Ambrazancewem i in. o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
8. 2007/33. Soni Churginówny z Włodzimierzem i Sergjuszem Ambrazancewymi o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 2057/33. Gecela Moczkowskiego z Włodzimierzem Ambrazancewem i in. o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
10. 2058/33. Dynki Moczkowskiej z Włodzimierzem Ambrazancewem i in. o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 2059/33. Michela Lisa z Włodzimierzem i Sergjuszem Ambrazancewymi o plac i czynsz dzierżawny. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

12. 1635/33. Skarbu Państwa z Magistratem m. Łucka o własność nieruchomości. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
13. 1789/33. Czerny Taubes p-ko Towarzystwu Ubezpieczeń „Przezorność" i in. o 4.000 dol. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
14. 2269/33. Awruma Mełameda z Herszem Lejbgorinem o przyznanie prawa do wieczysto-czynszowej dzierżawy działki ziemi. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
15. 2299/32. Jakóba Puzacza z Mikołajem Bućko o przyznanie prawa do spadku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
16. 1795/33. Josela Nachmanowicza z Frumą Szwarcberg i in. o przyznanie prawa do spadku. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
17. 2305/32. Aleksandry Zabłockiej p-ko Józefowi Romejko i in. o własność nieruchomą. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
. 2271/32. Jana i Stefanji małż. Szczerba z Marjanną Raube o 3.000 zł. Referent. Sędzia B. Niewiarowski.
19. 2306/32. Zenaldy Antipowej z Marją Jazionok o 975 zł. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.

W numerze poprzednim Wokanda Sądu Najwyższego na drugą połowę listopada (dn. 16, 17, 21, 28 i 30) nie została zamieszczona wobec otrzymania jej po wydrukowaniu numeru.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do regulacji pierwiastkowej:

Na dzień 16 marca 1934 r.

1. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Litewskiej pod Nr. 37, o powierzchni 946,50 metr. kw., otrzymana przez Esterę-Chaję Zak i Izaaka Zaka w drodze spadku po zmarłym Łazarzu Zaku. Nr. Hip. 15708.
2. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Ponarskiej, dawniej Połtawskiej pod Nr. 51. o powierzchni 184 $^1/_2$ sążni kw. w/g aktu, zaś—1008,60 metr. kw. w/g planu nabyta przez Borysa Kabacznika od Juljanny Augustynowicz Nr. Hip. 15705.
3. Osada nadziałowa we wsi Windziny pod Nr. gr. 1 w gminie Szumskiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 3 dzies. nabyta przez Aleksandra Macutkiewicza od Benedykta Tarasewicza i Rozalję Pietkiewiczową. Nr. Hip. 15702.
4. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicach Wielkiej — Pohulance i Wiwulskiego pod Nr.Nr. 30 i 19, o powierzchni 1170 $^1/_2$ sąż. kw. w/g aktu, zaś 5496 metr. kw. w/g planu, otrzymana przez Michała, Mikołaja i Serafinę Grygorjewych od Zacharjasza Grygorjewa Nr. Hip 15703.
5. Dwie działki gruntu nadziałowe we wsi Podębie gminy Podbrzeskiej, powiatu Wileńsko-Trockiego pod Nr. gr. 83 o powierzchni 1-sza długości 490 sąż. i szer. 5 sąż., zaś druga długości 445 sąż. i szer. 6 sąż. nabyte przez Mieczysława Duchniewicza od Juljusza vel Juljana Rostowskiego Nr. Hip. 15700.
6. Kolonja nadziałowa we wsi Żydziszki pod Nr. 1 gminie Trockiej powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 9994 mtr. kwadr. nabyta przez Gustawa Downarowicza od Michaliny, Franciszka, Genowefy, Apolonji, Jadwigi i Bronisława Lachowiczów. Nr. Hip. 15682.
7. Nieruchomość ziemska pod nazwą „Oddział 2 Obrębu i Nadleśnictwa Koniawskiego w gminie Koniawskiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 11 ha 7466 mtr. kw. należąca do Państwa Polskiego Nr. Hip. 15684.

8. Trzy parcele Nr. Nr. 5, 45 i 45-a z majątku Rejslerowo vel „Czarny Bór" gminie Rudomińskiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 2 ha 3444 mtr. kw., należąca do Skarbu Państwa Nr. Hip. 15683.
9. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Sołtańskiej, dawniej Sołtaniskiej pod Nr. 8, o powierzchni 1860 sąż. kw. należąca do spadkobierców Anny Werykowej Nr. Hip. 15687.
10. Kolonja nadziałowa pod nazwą „Niedźwiedziszki" w gminie Mejszagolskiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 7,35 dziesięciny otrzymana przez Paulinę z Łukaszewiczów Błankowską w drodze darowizny od ojca swego Stanisława Łukaszewicza. Nr. Hip. 15681.
11. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Sołtaniskiej i Sokolej pod Nr. 15/15a, o powierzchni 662,30 mtr. kw., nabyta przez Szymona Narwojsza od Mieczysława, Józefa, Marjana, Czesława i Janiny Sutkiewiczów vel Smejlisów. Nr. Hip. 15679.
12. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Ogińskiego pod Nr. 18, dawniej pod Nr. 10, o powierzchni 266.50 sąż. kw. w/g decyzji adjudykacyjnej, zaś 263,18 sąż. kw. czyli 1198 mtr. kw. w/g planu, należąca do Hirszy Perłowa. Nr. Hip. 15648.
13. Osada włościańska nadziałowa we wsi „Gwałty" pod Nr. 1 gminie Mejszagolskiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 3 dzies., nabyta przez Weronikę Jodkową od Ambrożego Jodko. Nr. Hip. 15678.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winne zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego gmach Sądów przy ul. Mickiewicza pod Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 154 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 23 listopada 1933 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.
(—) L. Sumorok

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do regulacji pierwiastkowej.

Na dzień 13 marca 1934 roku.

1. Nieruchomość w mieście Oszmianie przy ulicy Czesława Jankowskiego pod Nr. 12, powierzchni 1592 metr. kw. należąca do Katarzyny Siłacz, Nr. Hip. 7261/B.
2. Dobra ziemskie „Zaswirz — Sabinowo" w gminie Świrskiej pow. Święciańskim, powierzchni 116,6600 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego Nr. Hip. 7265/B.
3. Uroczysko Pańs wowe—Oddział 29 Obrębu Krewskiego w gminie Krewskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 35,4014 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip 7266/B.
4. Uroczysko Państwowe Pulki—Tomaszyszki w gminie Dziewieniskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 1,8014 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7267/B.
5. Nieruchomość ziemska pod nazwą „Uroczysko Chmielniki" w gminie Dziewieniskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 39,4249 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7268/B.
6. Nieruchomość ziemska pod nazwą Oddział 28 Leśnictwa Sudackiego Nadleśnictwa Święciańskiego, w gminie Podbrodzkiej pow. Święciańskim, powierzchni 10,6240 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7269/B.
7. Nieruchomość ziemska pod nazwą „Oddział 34 Obrębu Kraśnieńskiego" w gminie Kraśnieńskiej pow. Mołodeckim, powierzchni 35,5377 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7270/B.

8. Nieruchomość ziemska pod nazwą „Uroczysko Zielonka" w gminie Daugieliskiej powiecie Święciańskim, powierzchni 36,8195 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7271/B.
9. Osada nadziałowa we wsi Komary pod Nr. 1 w gminie Kurzenieckiej powiecie Wilejskim, powierzchni około 6 dziesięcin nabyta przez Grzegorza Olszuka od Pelagji Hajczukowej i Haliny Komarowej. Nr. Hip. 7281/B.
10. Osada nadziałowa we wsi Kowale pod Nr. 627 gruntowym w gminie Zośniańskiej pow. Postawskim, powierzchni 3,56 dziesięciny czyli około 3,90 ha, nabyta przez Marję Malejonek od Piotra Malejonka. Nr. Hip. 7284/B.
11. Dobra ziemskie „Bobrowszczyzna" w gminie Pliskiej pow. Dziśnieńskim, powierzchni ogólnej około 300 ha, należące do Hieronimy Oskierczyny z mocy przedawnienia. Nr. Hip. 7289/B.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winne zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w kancelarji Wydziału Hipotecznego, Gmach Sądów, przy ul. Mickiewicza pod Nr. 36 pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z r. 1919.

Wilno, dn. 25 listopada 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie

Wydział Hipoteczny przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 15 marca 1934 roku.

1. Nieruchomość w miasteczku Wasiliszkach powiatu Szczuczyńskiego przy ulicy Piłsudskiego (dawniej przy ulicy Grodzieńskiej) powierzchni: długości 190 arszyn przysądzona Lejbie Ajnsztejnowi od Szmujły Kopelmana Nr. Hip. 3395.
2. Nieruchomość włościańska nadziałowa w miasteczku Ejszyszkach przy ulicy Piłsudskiego. pod Nr. Nr. 11 i 13 powierzchni 1681 metr. kw. nabyta przez Rozę Płocką i Hirsza Kremina od Berka Lewina. Nr. Hip. 3412.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica Suwalska Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

Lida, dnia 22 listopada 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie,
Sądu Okręgowego w Wilnie
(—) K. Kontowtt.

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 26 kwietnia 1934 roku.

1/6982. Nieruchomość w m. Brześciu n/B. przy ul. Kobryńskiej pod Nr. 128 powierzchni 599,55 mtr. kw. nabyta przez Piotra Gajewskiego z posiadania Jankla-Moszka Rubinsztejna, Cypojry Maszbaum i Ester-Bruchy Koszczekowicz.

2/6986. Nieruchomość — „Węzeł Kolejowy normalnotorowy Brześć" ogólnej powierzchni 294 ha 9894 mtr. kw. należąca do Skarbu Państwa

3/6989. Nieruchomość w m. Brześciu n/B. przy ul. Steckiewicza pod Nr. 61 powierzchni 490,64 mtr. kw. nabyta w spadku przez Rejzlę, Sendera, Rubina i Rywkę Markiterów po zmarłym Herszu Markiterze.
4/7001. Obszar scaleniowy wsi Chlewiszcze, gm. Wierzchowice. pow. Brzeskiego, powierzchni 1048,3969 ha.
5/7002. Obszar scaleniowy wsi Lassoty, gm. Turna, pow. Brzeskiego powierzchni 441,4009 ha.
6/7003. Obszar scaleniowy wsi Stara Wieś, gm. Motykały, pow. Brzeskiego powierzchni 4[illegible]3,1315 ha.
7/7004. Obszar scaleniowy wsi Bludeń, gm. Siechniewicze, pow. Prużańskiego powierzchni 2508,5143 ha.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

m. Brześć n/B. dnia 22 listopada 1933 roku.

Pisarz Hipoteczny

(—) Leopold Dmowski.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki.

Na dzień 7 marca 1934 roku.

1/9436. Działka gruntowa w mieście Kamień-Koszyrsku tegoż powiatu, wojew. Poleskiego, o powierzchni 477,79 metr. kw. ze wspólnem prawem do zaułka, przyznane Herszowi i Rajci Werbom z mocy wyroku sądowego.
2/9464. Nieruchomość w mieście Stolinie, wojew. Poleskim przy ulicy Szpitalnej pod Nr. 18, o powierzchni 1 ha 2574 metr. kw., stanowiąca własność Skarbu Państwa Polskiego.
3/9483. Folwark Żukowo-Drużyłowicze w gminie Janów, pow. Drohickim, województwie Poleskiem, o powierzchni 41 ha 6832 mtr. kw. otrzymany w spadku przez Marję i Anatoljego Krzywickich po Michale Krzywickim.
4/9493. Działka ziemi nadziałowej w urocz. „Sznurok-Zadworje" przy wsi Halewo, gm. Pinkowicze, pow. Pińskim, o powierzchni około 7283 mtr. kw. nabyta przez Annę Fiedorowicz od Leona, Józefa i Jana Krawców.
5/9494. Działka ziemi nadziałowej w urocz. „Dobro-Wólka" przy wsi Halewo, gm. Pinkowicze, pow. Pińskim o powierzchni około, 3541 metr. kw. nabyta przez Antoniego Krawczuka od Leona, Józefa i Jana Krawców.
6/9495. Działka ziemi nadziałowej w urocz. „Morgi" przy wsi Halewo. gm. Pinkowicze, pow. Pińskim o powierzchni około 3641 metr. kw. nabyta przez Jana Poleszuka od Leona, Józefa i Jana Krawców
7/9497. Działka ziemi rustykalnej w urocz. „Snurok-Wołoka" i innych, przy wsi Ośnieżyce, gm. Pinkowicze, pow. Pińskim, o powierzchni około 7283,20 mtr. kw. z prawem korzystania z ogólnego pastwiska i wygonu gromadzkiego wsi Ośnieżyce, nabyta przez Aleksandra Ułasowca od Konona Macukowicza.
8/9498. Działka ziemi rustykalnej w urocz. „Borowiec" przy wsi Połtoranowicze gm. Zabczyce, pow. Pińskim o powierzchni około 1,5022 ha, nabyta przez Daniela Gusakowskiego od Jefima Chmaruka.
9/9500. Działka ziemi łąkowej rustykalnej w urocz. „Głubel" przy wsi Tulatyn gm. Zabczyce, pow. Pińskim o powierzchni około 6828 mtr. kw. z połowy nadziału włościańskiego pochodząca, nabyta przez Mikołaja Titko od Mikity Chomeczko,
10/9501. Działka ziemi rustykalnej w urocz. „Głubel" przy wsi Tulatyn gm. Zabrzyce, pow. Pińskim, o powierzchni około 6828 metr. kw.

z połowy nadziału włościańskiego pochodząca, nabyta przez Antoniego Szepielewicza od Jefima Chomeczko.

11/9504. Nieruchomość w m-ku Łahiszynie, pow. Pińskim przy ul. Kościuszki pod Nr. 8-a, dawniej 8, o powierzchni około 810 mtr. kw. nabyta przez Dawida Liwszyca od Mendla Snowskiego.

12/9506. Jedna szósta część nadziału włościańskiego we wsi i przy wsi Kublik, gm. Osowce, pow. Drohickim o powierzchni około 3½ hektarów z prawem korzystania ze wspólnych pastwisk i nieużytków gromadzkich wsi Kublik, nabyta przez Zofję Szyszuk od Marji Kościuczyk i Maryny Szysz.

13/9508. Nieruchomość w Pińsku wojew. Poleskim przy ul. Generała Krajowskiego, poprzednio Teatralnej pod Nr. 40 dawniej, a obecnie 55, o powierzchni 719,20 metr. kw. w czem: ziemi własnej 34,13 mtr. kw. i ziemi miejskiej wieczysto-czynszowej 685,07 metr. kw. nabyta przez Szymona Najdusa w 2/5 częściach i Sorę Najdusową w pozostałych 3/5 częściach od Icko vel Icka i Chany-Dwejry małżonków Jakobsonów.

14/9509. Działka ziemi łąkowej Nr. 35 z maj. Krystynowo vel Łopatino gm. Lemieszewicze, pow. Pińskim o powierzchni 2 ha 1958 metr. kw. nabyta przez Marka Diedowca od Adama Bogatko.

15/9510. Nieruchomość w Pińsku wojew. Poleskiem, przy ul. Nadbrzeżnej pod Nr. 50 o powierzchni 2726 mtr. kw. stanowiąca własność Skarbu Państwa Polskiego na zasadzie art. XII. Traktatu Ryskiego.

16/9511. Nieruchomość we wsi Wiczówka pow. Pińskim. o powierzchni 1 ha 1772 mtr. kw. stanowiąca własność Skarbu Państwa Polskiego na zasadzie art. XII. Traktatu Ryskiego.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winne zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 19 listopada 1933 roku.

p. o. Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Pińsku
(—) podpis nieczytelny.

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

O wpisanie na listę aplikantów adwokackich:

1) **Ajzensztejn Izrael**—b. aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Pińsku, Wydział Zamiejscowy w Brześciu, zam. w Brześciu przy ul. Dąbrowskiego Nr. 27, z siedzibą w Berezie Kartuskiej, pod patronatem adwokata Mikołaja Chwostowskiego.

2) **Bloch Pejsach** — aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Zamkowej Nr. 69 z siedzibą w Wilnie pod patronatem adwokata Izraela Kapłana.

3) **Bunimowicz Hirsz** — aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Sadowej Nr. 9 m. 3, z siedzibą w Wilnie pod patronatem adwokata Wacława Rodziewicza.

4) **Dąbrowski Wojciech** — magister praw, zam. w Wilnie przy ul. Sierakowskiego Nr. 23 m. 2, z siedzibą w Wilnie pod patronatem adwokata Witolda Abramowicza.

5) **Kisielewicz Aleksander** — b. aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Podgórnej Nr. 3 m. 16, z siedzibą w Wilnie pod patronatem adwokata Zagórskiego.

6) **Montwiłł Teodor**—magister praw, zam. w maj. Bełmoncie pow. Brasławskiego, z siedzibą w Drui pod patronatem adwokata Musajewa.

7) **Tejtelbaum Flawjusz**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Wielka-Pohulanka Nr. 14 m 26 pod patronatem adwokata Bolesława Piekarskiego.

8) **Szkielonek Mikołaj**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Mickiewicza Nr. 30 m. 3, z siedzibą w Wilnie pod patronatem adwokata Jerzego Preissa.

9) **Winogradowa Eugenja**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym wydział Zamiejscowy w Lidzie, zam. w Lidzie przy ul. Suwalskiej Nr. 21, z siedzibą w Lidzie pod patronatem adwokata Oguszewicza.

Od Administracji.

P. P. Prenumeratorów prosimy o uregulowanie zaległej i bieżącej prenumeraty.

Prenumerata wynosi 10 zł. rocznie, 5 zł. półrocznie, 3 zł. kwartalnie. Wpłacać należy pod adresem administracji—Wilno, Mickiewicza 49 m. 2, lub na konto czekowe P.K.O. № 81.610.

Poszczególne numery i komplety z lat ubiegłych są do nabycia w cenie 1 zł. za numer, 10 zł. za komplet roczny.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI

Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.